ABANDONAT ÎN PARADIS

VLADIMIR BUCUR

PREMIUL I (POVESTIRE) LA CONSFĂTUIREA CENACLURILOR DE LITERATURĂ DE ANTICIPAŢIE, BUCUREŞTI, 1983

Avu nenorocul să ajungă după-amiază, în perioada cea mai aglomerată şi, drept urmare, trebui să caute vreo douăzeci de minute un loc de parcare. Detectîndu-l, în sfîrşit, gravioneta se năpusti vertiginos la aterizare încălcînd dezinvolt o duzină de reguli de circulaţie aeriană dintre care cea mai puţin gravă era neacordarea de prioritate. Dispecerul de trafic, observînd periculoasa manevră, lansă semnalul de fotoînregistrare şi comandă fascicolele de intercepţie, iar Grig, în loc să aterizeze, se pomeni imobilizat în gravionetă la doi kilometri înălţime în timp ce patrula de circulaţie sosea în mare viteză cu toate sirenele în funcţiune.

Plăti resemnat amenda cam piperată, deh, era pe teritoriul unei planete de agrement, apoi îi zise cîteva vorbe bine alese gravionetei care, ştiindu-se cu musca pe căciulă, tăcu mîlc, înghiţindu-le cu stoicism. Nu se indignă nici măcar la îndemnul „Marş la aterizare, hodoroaga dracului!”, ba dimpotrivă reacţiona supusă coborînd, de astădată cu viteza legală, pe locul care, printr-o minune, rămăsese neocupat.

Trapa se deschise încet parcă cerîndu-şi iertare şi în clipa cînd voi să iasă, auzi glasul feminin, uşor cîntat al maşinii, întrebînd spăşit:

— Eu ce fac?

— Stai aici pînă te-oi chema eu, o repezi Grig supărat de consistenta evaziune în modestele sale economii.

— Atunci rămîn în legătură telepatică cu tine, hotărî ea.

Păşind pe trotuarul rulant Grig îi aruncă o privire ucigaşă şi vînturînd a lehamite din mînă, sări pe banda cea mai lentă.

Se afla pentru întîia oară pe Paradisse, cel mai costisitor şi opulent colţ din lume, accesibil în foarte mică măsură categoriei sociale din care făcea el parte. Dovadă că trebuise să se supună la tot felul de privaţiuni, inclusiv la aceea de a nu-şi fi înlocuit gravioneta de mai bine de 16 ani, pentru a strînge o sumă care să-i permită accesul în templul distracţiilor şi al decadenţei.

Avea de gînd să se înfrupte cu lăcomie din toate senzaţiile promise cu generozitate de reclamele fastuoase difuzate în tot spaţiul locuit. Şi, într-adevăr, peisajul era mirific. Mult superior hologramelor publicitare. Oriunde şi-ar fi întors privirile vegetaţia îneca literalmente savantele aranjamente arhitecturale, niciodată mai înalte de 1-2 etaje. O vegetaţie de adevărat paradis. Se îmbinau armonios sute de soiuri ornamentale, aclimatizate aici din toate lumile Galaxiei, cu denivelările molcome sau îndrăzneţe ale reliefului. Sub mîngîierea razelor blînde ale asfinţitului, cu ochii reconfortaţi de privelişte, Grig simţi o plăcută stare euforică răspîndindu-i-se în trup. Trăise atît de modest pînă acum numai cu gîndul la clipele acestei excursii, pe care avea de gînd să le savureze din plin, cu fervoare, cu furie chiar.

Undeva în faţă se profila, familiar din holograme, conturul vilei ce-i fusese repartizată. Deasupra clădirii cu un etaj, staţiona un curcubeu strălucitor pe care se distingea, constituit din norişori, cuvîntul „Terra”.

*

Se trezi dimineaţa destul de tîrziu deşi îşi propusese contrariul. Privi cîteva clipe mulţumit încăperea în care se afla apoi sări sprinten din îmbrăţişarea patului magnetic.

Duşul cu microunde îl învioră şi-i stimulă pofta de mîncare. Înghiţi hulpav meniul consistent pe care-l găsi pe

masa din sufragerie, dădu de duşcă trei fiole de suc energizant, apoi se drapă încîntat într-o hlamidă uimitor de uşoară şi comodă.

Tocmai se pregătea s-o cheme pe Lania, androida care-l întîmpinase, cînd uşa se deschise şi în cadrul ei apăru o fiinţă vaporoasă, la vederea căreia Grig împietri. Era o brună cu păr mătăsos căzîndu-i în valuri pe umerii de un alb sidefiu, înveşmîntată într-o rochie largă care făcea eforturi zadarnice de a-i camufla trupul sculptural. Un zîmbet uşor şi doi ochi imenşi în care strînsese toată clorofila vegetaţiei de afară îi luminau obrazul.

Grig căută reflex cu privirile, între sprîncenele arcuite, obişnuita aluniţă romboidală, semnătura de veacuri a androgeneticii, care să-i confirme bănuiala. Dar pecetea lipsea. Fiinţa din faţa sa era un produs natural, o femeie adevărată şi nu un produs creat în serie în băile de sinteză organică.

Era a treia sau a patra femeie pe care o vedea în cursul vieţii sale şi era, de departe, cea mai frumoasă. Clipi repede din pleoape ca pentru a-şi alunga o vedenie. Zîmbetul de pe obrazul halucinaţiei se accentua şi fiinţa înainta în încăpere ca pentru a-şi demonstra veridicitatea.

— Grig Sol, de pe Arabella M2, presupun, rosti ea cu un timbru rezonant, care lui Grig i se înfipse în suflet.

— În carne şi oase, reactualiza el o arhaică expresie, încercînd se smulgă din transă.

— Mă numesc Riana Ril, oficiantă a biroului de turism din zona Sigma în care v-aţi instalat. Voi fi însoţitoarea dumneavoastră în perioada pe care o veţi petrece, în chipul cel mai agreabil, sper, pe Paradisse.

Ochii lui Grig se dilatară brusc la auzul spuselor fetei. O fiinţă umană într-o postură atît de înjositoare îl uluise.

— Scuzaţi-mă, o întrerupse nedumerit, dumneavoastră sînteţi android?

Riana înţelese raţionamentul bărbatului şi obrazul i se împurpură brusc.

— Planeta Paradisse este o planetă de agrement, domnule Sol, Pentru a elimina într-o oarecare măsură

aerul standard care bîntuie lumile locuite, pentru a-i conferi o notă de originalitate şi chiar pentru a-i amplifica atracţia turistică, s-a hotărît să nu fie folosiţi nici un fel de roboţi pe teritoriul ei. Pentru muncile curente sînt folosiţi androizi, iar pentru cele de relaţii au fost angajaţi oameni.

Dar dacă doriţi, aveţi totuşi posibilitatea de a refuza serviciul meu, optînd în schimb pentru o androidă. Cea din noaptea trecută, spre exemplu, sugeră ea muşcător, dezvăluindu-şi într-un surîs ironic dantura strălucitoare.

Amintindu-şi noaptea vulcanică prin care trecuse, Grig roşi la rîndu-i, înfiorîndu-se totodată.

— Nici vorbă... Dacă aşa e obiceiul aici, n-am nimic împotrivă.

— În cazul acesta vă rog să mă urmaţi. Am să vă fiu ghid, translator, prieten şi… cam atît.

— Pentru moment este suficient, zîmbi la rîndul lui Grig privind în ochii luminoşi ai femeii.

Începură prin a vizita muzeele civilizaţiilor galactice. O vizită instructivă, îi spusese Riana şi Grig zîmbise îngăduitor. La cei 200 de ani ai săi şi prin natura profesiunii de arheolog se putea lăuda cu cunoaşterea a cel puţin 80% din istoria galactică. Deseori venea cu atîtea completări inedite privind unele sau altele dintre lumile expuse, încît rolurile se inversară, Grig devenind ghidul.

După trei ore Riana hotărî în numele amîndurora încheierea acţiunii şi-l invită pe tovarăşul ei la o scurtă plimbare printr-o pădurice de pini din apropiere. Era o experienţă nouă. Peisajul idilic, aerul tare şi răcoros, lumina strălucitoare, silueta mlădioasă a Rianei, exuberanţa şi tinereţea ei îl ameţiră. Se simţea din ce în ce mai subjugat de pletele noptatice care pluteau în faţa lui, dar îşi suprimă dorinţele cu furie şi umilinţă amintindu-şi prăpastia de ani ce se căsca între ei.

Cu o androidă, totul i se părea firesc. Fiind creaţie artificială n-avea importanţă ceea ce gîndea sau simţea. Era obligată să satisfacă orice dorinţă sau necesitate a omului.

Dar Riana era om!

Cîteodată, întîmplător sau poate datorită dorinţei lui de nestăvilit, mîinile li se atingeau pe tulpina firavă a unei plante şi atunci tresăreau amîndoi, iar ea se retrăgea hohotind ademenitor şi o lua la fugă printre milenarii copaci.

Avea chef de hîrjoană şi ghiduşii, în timp ce el, în pragul celui de-al treilea secol, abia-şi mai putea mişca picioarele de plumb, abia-şi mai putea ascunde dezolarea sub un zîmbet ce se deforma o dată cu trecerea clipelor. Alerga după himera din faţa sa din ce în ce mai aţîţat, dar din ce în ce mai epuizat. Pînă ce, simţindu-se la limita de rezistenţă fizică, se opri încercînd să-şi recapete suflul.

Riana se întoarse, nedumerită de întreruperea neaşteptată a jocului, voi să spună ceva dar, observîndu-i crisparea, tăcu speriată.

— Vreau să ne întoarcem la hotel, abia reuşi Grig să îngăime sprijinit de trunchiul unui copac.

— Nu te simţi bine? Să chem o ambulanţă, se oferi fata pregătindu-se să ia legătura telepatică cu staţia de salvare.

— Nu! se împotrivi Grig, există o limită. Nici un medic nu mai acordă asistenţă peste vîrsta de 200 de ani. Eu am depăşit-o cu trei zile. Sînt liber să trăiesc cît vreau sau, mai bine zis, cît pot, dar fără aportul ştiinţei. Asta e legea!

— Ştiu, încuviinţă Riana, dar nu mi-am închipuit că eşti atît de bătrîn. Arăţi de cel mult optzeci de ani.

— Consecinţa vieţii raţionale, reuşi să zîmbească Grig, ascultîndu-şi bătăile spasmodice ale inimii. Cheamă un aerotaxi, te rog, cred că am să suport un infarct.

Aparatul sosi în treizeci de secunde. Doi androizi vînjoşi îl ajutară să urce şi să se întindă pe una din canapele. Grig întrezări alături chipul Rianei şi se cufundă cu voluptate în abisurile verzi ale ochilor strălucind de lacrimi în timp ce mîna îi bîjbîi după atingerea degetelor ei sidefii. Simţi strînsoarea femeii şi coborî împăcat pleoapele în aşteptarea crizei.

— Ce faci? Nu abandona! se înspăimîntă Riana. Există o soluţie...

SOLUŢIE! Cuvîntul ajunse vag în conştiinţa lui. Singura

soluţie ar fi fost schimbarea ambalajului uzat, transferul de conştiinţă, în fapt un banal transplant al creierului într-un trup androidic. Dar costul respectivei operaţii era exorbitant, depăşind net posibilităţile limitate ale unui om obişnuit. Şi mai erau necesare o sumedenie de aprobări, formalităţi de identificare etc., care ar fi făcut imposibilă operaţiunea în timp util.

BANI! Avea suficienţi pentru un om modest. Strînşi în mod special pentru a-i cheltui într-o încercare donquijotesca de a-şi depăşi condiţia socială, de a simţi şi el, măcar pentru trei zile, gustul nectarului şi al ambroziei şi a-şi răsplăti prin asta cele două veacuri de privaţiuni şi umilinţe. Şi tocmai acum, cînd întîlnise o fiinţă alături de care fiecare secundă era preţioasă bătrînul său ambalaj începea să-şi dea în petic.

Revăzu în minte chipul speriat al Rianei şi se înduioşă. Ea, cu tinereţea ei agresivă şi incitantă, cu frumuseţea şi inteligenţa ei, avea mult mai multă nevoie de bani decît el, acum bătînd la poarta infernului. Reuşi să zîmbească. Odinioară, în tinereţea lui, acum uitată, circulase un şlagăr: „Din paradis spre infern”. Se potrivea perfect situaţiei sale. Horcăitul i se amplifică. Cu un efort imens, reuşi să se concentreze asupra brăţării de identificare. Simţi căldura încercuindu-i încheietura şi auzi ca prin vis, de undeva, de foarte departe, declicul mecanismului în momentul în care cartela fu azvîrlită afară.

Riana tresări căutînd cu privirile locul de unde venise clinchetul argintiu. Apucă între degete lama fină de platină şi o introduse în cealaltă fantă

a brăţării lui Grig. Pe ecranul minuscul desluşi valoarea cartelei: 12.850 CG.[1]

Ochii-i se luminară. Strînse mîna bătrînului şi-i şopti înfrigurată: „Mai rezistă doar cîteva minute”.

Cu gîndurile învălmăşite, cu trupul palpitînd sub teroarea cascadelor de sînge pompate de inima care o luase razna, auzi totuşi, mai mult bănuit, îndemnul rostit de glasul pe care atît de repede îl îndrăgise. Era însă prea obosit, mult prea obosit ca să mai înţeleagă.

Subconştientul reţinu, însă, porunca şi considerînd-o ca atare decise s-o îndeplinească. Mobiliza întîi toate rezervele de glucoză ale organismului şi le repartiză spre zonele vitale. În răstimpuri egale, injecta în inimă doze mici de adrenalină, rărind în paralel impulsurile electrice. Într-un tîrziu, cordul se văzu nevoit să intre în ritmul dominant, relaxîndu-se. Plămînii începură să lucreze normal, iar muşchii i se destinseră. Înainte de a adormi, auzi glasul Rianei poruncind:

— Deturnaţi spre „Oaza Tinereţii”!

Unul din androizi mormăi ceva despre o zonă rezervară, dar femeia ţipă, pierzîndu-şi dintr-o dată stăpînirea de sine.

— E un ordin! Îmi asum responsabilitatea!

*

Se trezi, dar nu deschise ochii, încercînd să-şi analizeze starea generală. Se afla culcat pe o suprafaţă elastică, iar temperatura mediului era scăzută, aproape de limita de îngheţ. Dar, paradoxal, se simţea excelent. Constată un tonus muscular şi nervos suficient de bun pentru un bătrîn trecut printr-o criză de inimă. Gîndurile îi erau limpezi, iar trupul complet relaxat. Oare să fi fost Riana în stare să convingă un medic să-i acorde primul ajutor? Îşi aminti exotica adresă pe care o impusese androizilor. Nu întîlnise nici o localitate cu numele de „Oaza Tinereţii” pe hărţile turistice ale planetei.

[1] C.G. – credite galactice (n.a.).

Un zumzet de şoapte îi abătu gîndurile. Deveni atent, înţelegînd că este vorba despre persoana sa.

— Nu pot să mai fac nimic pentru el. Biotraductorul este categoric: asta trebuie să fie ultima criză. Stimulentele pe care i le-am administrat nu-i vor folosi decît cîteva ore, apoi criza se va reedita. Îmi pare rău, dar nu are cu ce să intre în joc. Ştii doar că îi trebuie un fond de minimum 5 ani...

— Bine, dar banii pe care ţi i-am dat?

— Zece mii de credite a costat revitalizarea, iar taxa de joc ar costa două mii. Cu cele opt sute rămase nu prea cred să se găsească un girant. Şi apoi nici n-ar fi vreme pentru asta. Trebuie mult timp pînă ce descoperi un om suficient de sărac pentru a fi dispus să-şi vîndă cinci ani din viaţă. Pe planeta asta este practic imposibil.

Urmă o pauză destul de lungă. Se pregătea să deschidă ochii cînd simţi o boare parfumată învăluindu-l. Buze fierbinţi şi moi se lipiră de ale lui. Un val de foc îi inundă trupul şi inima începu să-i bată atît de repede încît se temu să nu-i recidiveze criza.

— Am să-l girez eu, auzi foarte aproape şoapta fetei.

— Tu? întrebă neîncrezătoare o voce răguşită. Bărbatul vorbise distinct fără să-şi mai voaleze glasul.

— Eu, răsună sec timbrul melodios. Pregăteşte imediat transferul.

Grig mai aşteptă cîteva minute, apoi deschise pleoapele şi încercă să se ridice.

Ceva îi stînjeni mişcările. O reţea deasă de raze subţiri, argintii îi învăluia trupul. Emanată dintr-un soi de ventuze minuscule lipite de punctele vitale ale organismului, îl făcea să pară un imens păianjen aşezat la pîndă în mijlocul plasei.

Deasupră-i, la cel mult un metru, un con uriaş, în care Grig bănui biotraductorul, revărsa peste el o lumină portocalie.

Foarte aproape, pe un pat asemănător, se afla Riana ai cărei ochi strălucitori îl priveau cu pupilele dilatate.

— Ţi-am apus că mai există o şansa, zîmbi ea.

— Ştii pocher bătrîne? interveni vocea răguşită al cărei posesor, un bărbat atletic, cu păr blond şi ochi albaştri, se apropie de pat. Între sprîncenele stufoase, stigmatul androgeneticii, împrumutînd de la biotraductor reflexe roşietice, sclipea ca un straniu ochi pineal.

— Aşteaptă o clipă să te eliberez, adăugă el observînd eforturile lui Grig de a se ridica. Atinse un senzor al aparatului şi lumina portocalie se retrase, iar păienjenişul argintiu dispăru. Grig se ridică, în sfîrşit, în capul oaselor.

— Pocher? întrebă ei nedumerit. Nu ştiu…

— Atunci va trebui să înveţi, hotărî androidul în timp ce-i culegea ventuzele de pe trup. Ai la dispoziţie douăzeci de minute. Eşti, doar, pe cel mai vestit Cazino Galactic, unde totul este posibil. Chiar şi un pocher pe viaţă şi pe moarte.

*

„SE FAC CĂRŢILE”, anunţă metalic un gas izvorît din neant.

Braţul axial ai mesei dădu la iveală pachetul nou şi cele zece degete ale sale începură să amestece cărţile cu iuţeală.

Grig aruncă o privire circulară celor trei parteneri aşezaţi ca şi el în scaunele cronosintetizatoare, sub conurile de lumină portocalie ale biotraductoarelor. În faţa sa pe latura opusă a mesei pătrate de joc stătea un bărbat corpolent, în puterea vîrstei, ai cărui ochi albaştri priveau hipnotizaţi mişcările regulate ale degetelor mecanice. Deasupra capului, pe un panou solidar cu scaunul, stăteau afişate cifrele corespunzînd rezervei temporale, respectiv anilor de viaţă, estimaţi de cronosintetizator, ce-i rămăseseră de trăit: 74 ani, 8 luni, 16 zile, 4 ore, 22 de minute, 15 secunde… 14 secunde… 13 secunde…

În stînga, un individ uscăţiv, cu ochii închişi şi mîinile încrucişate pe tăblia mesei, într-o poziţie meditativă avea drept zestre aproape o sută de ani. Din cînd în cînd sorbea cu vădită satisfacţie, fără să deschidă ochii, dintr-un pahar, un lichid auriu. Un narcotic, un drog?

Paradoxal, tipul din dreapta un adolescent de vreo douăzeci de ani, care fuma necontenit, împrăştiind în jur un miros de migdale, avea, totuşi, cel mai mic fond. Numai 33.

Iar el, Grig, lua startul doar cu 4 ore, 8 minute şi 6 secunde, timp propriu, la care se adăugau cei 5 ani împrumutaţi de la Riana.

Dintr-un anume punct de vedere, el avea un motiv trainic să-şi încerce şansele în acest stupid şi pervers joc al schizofreniei, provenind, după spusele instructorului, de pe Terra. În situaţia lui, egoismul îndrăgostiţilor fiind recunoscut, problemele etice se anulau chiar dacă era vorba de a trăi în detrimentul altcuiva, deci de a-l frustra de o anume perioadă de viaţă. Evident, conştiinţa i s-ar fi putut, şi de fapt chiar asta făcea, absolvi de orice vină pretextînd egalitatea şanselor şi acceptul iniţial al jucătorilor. Dar cine putea şti ce se ascunde sub acordul celorlalţi de a-şi pune viaţa într-un joc în care calculul probabilităţilor atribuia doar infimul procent de 2% raţionamentului logic, restul fiind întîmplare.

Puştiul era, probabil, constrîns de cifra minoră a limitei sale de viaţă, cincizeci şi trei de ani constituind o vîrstă absolut inconvenabilă de a părăsi realitatea, dar pe ceilalţi doi, primul mai avînd înainte şaptezeci şi cinci de ani, celălalt un veac, oare ce-i determina să-şi mizeze zilele

într-un joc de noroc?

Cercetă atent figurile împietrite, parcă, într-o secundă infinită, purtînd încă de pe acum, în lumina ceţoasă a biotraductoarelor, masca imobilă a nefiinţei. Oare ce-i îndemnase la o astfel de nebunie. Să fi fost patima jocului pe muchie de cuţit, a flirtului cu primejdia şi neprevăzutul într-o lume suprasaturată de măsuri de securitate? Sau poate, plictisiţi de viaţa anostă, fără probleme, fără idealuri şi pasiuni, se lăsaseră inoculaţi de plăcerea barbară de a smulge picătură cu picătură, zi cu zi, an cu an viaţa din trupul adversarului pentru propria folosinţă. Străvechea, astăzi, înecată în negura timpului, lege a selecţiei naturale, extrapolată la noile dimensiuni şi tehnologii ale civilizaţiei?

Sau, în cel mai bun caz, erau doar nişte sinucigaşi care, neavînd curajul să folosească un dezintegrator, se gîndiseră că-i mai frumos să moară prelungind zilele altcuiva chiar dacă acest cineva dorea şi el la rîndul său să sfîrşească la fel de frumos. Oricum, în toate aceste situaţii, indivizii erau nişte alienaţi, nişte bolnavi periculoşi, iar cei ce organizau asemenea întreceri nişte criminali.

Grig îşi propuse, dacă, prin absurd avea să cîştige, să denunţe imediat starea de lucruri de pe planetă, fiind convins de ilegalitatea în care se scăldau patronii unui astfel de tripou. Îşi sesiză vag propria ipocrizie, dar nu mai avu timp să stăruie cu gîndul asupra ei. Vocea artificială, spărgînd aşteptarea, ceru ascultare: „CĂRŢILE VOR FI SERVITE DE JUCĂTORUL NR. 1. VALOAREA MESEI ESTE DE O ZI.”

Cifrele afişate deasupra capului tînărului se modificară corespunzător, diminuîndu-şi valoarea cu o unitate la rubrica zilei.

„LUÎND ÎN CONSIDERAŢIE CONTUL REDUS AL JUCĂTORULUI NR. 2, DESCHIDEREA ÎNCEPE DE LA TREI ZILE”.

Observă chipurile nemulţumite ale celorlalţi şi simţi o uşoară strîngere de inimă. Ăştia au de gînd să joace tare, îşi spuse şi, pregătindu-se sufleteşte, rememora regulile

jocului.

„SE ÎMPART CĂRŢILE”, anunţă impasibil arbitrul nevăzut. Braţul mesei se puse în mişcare, aliniind în faţa fiecărui jucător cîte cinci dreptunghiuri de roplast.

Grig îi cercetă pe ceilalţi cu curiozitate cum adună grijulii cărţile, le amestecă, gest al cărei semnificaţie îi scăpă, apoi încep să le fileze încet, cu meticulozitate. Un întreg ritual.

„DESCHIDEREA”, ceru sec vocea metalică.

— Pas! răspunse imediat nr. 4, strîngînd cărţile şi punîndu-le pe masă.

Următorul, partenerul din stînga, întîrzie îndelung cu privirile asupra evantaiului din palme, ridică ochii spre ceilalţi privindu-i scrutător, îi coborî iarăşi spre cărţi apoi, – cu o voce uscată, zise la rîndul său Pas.

Grig tresări amintindu-şi că făcea parte din joc. Înşfăcă la repezeală cărţile de pe masă, le făcu evantai, aşa cum văzuse la ceilalţi şi începu să le studieze. Îi intraseră doi popi, un valet, o damă şi un nouar. Avea cu ce să înceapă.

— Deschid cu trei zile, spuse, chibzuind variantele cele mai probabile. Decise să încerce o chintă.

„DECARTAŢI”, răsună sacadat comanda după ce şi ceilalţi deschiseră cu valoarea cerută.

Se supuse aruncînd unul din popi şi nouarul. Primi în schimb un as şi... un nouar.

Dezamăgit, pîndi reacţiile celorlalţi.

„VORBEŞTE NR. 2”, semnala vocea şi Grig se gîndi cîteva secunde să abandoneze secvenţa de tur mai ales că n-avea nici măcar o pereche. Se hotărî, totuşi, să continue, măcar ca avea să piardă cîteva zile, gîndindu-se la experienţa de joc care-i lipsea cu desăvîrşire.

— Cip! anunţă el străduindu-se să păstreze un chip impenetrabil.

— Cip! fu de acord nr. 1.

— Pas – Parol! propuseră aproape simultan ceilalţi doi.

Venise din nou rîndul său. Nu ştia ce să facă. Avea şansa, bineînţeles dacă nr. 1 ar fi acceptat, să relanseze potul într-o confruntare nouă, cu alte cărţi, poate mai

valoroase.

— Pas – Parol, confirmă şi el trăgînd emoţionat, cu coada ochiului la cel din dreapta sa.

Dar puştiul sparse indiferent gheaţa aşezînd cu grijă cărţile pe masă:

— O lună, zise el aprinzîndu-şi o nouă ţigară.

— Plus zece, rosti surîzător nr. 4.

— Plus doi ani licită şi nr. 3 aruncînd o privire de circumstanţă în cărţile sale.

Pe Grig îl trecură fiori. Mai avea vreme să renunţe pierzînd doar zilele aruncate în deschidere. Erau trei zile din viaţa Rianei şi el nu avea dreptul să le irosească într-o confruntare în care ştia că nu are nici o şansă. Se hotărî să abandoneze această secvenţă. Închise ochii căutînd să-şi amintească formula.

— Sec, se surprinse, uluit, rostind şi i se tăie răsuflare, zguduit de gafa pe care o făcuse Acum avea să piardă mai mult de jumătate din ceea ce-i împrumutase cu atîta încredere fata.

— Sec, reluară şi ceilalţi, parcă luîndu-se unul după altul.

„AFIŞAŢI CĂRŢILE ÎN ORDINEA LICITAŢIEI”, ceru vocea din spaţiu şi încă buimăcit, Grig se conformă, aşezînd mecanic cărţile cu faţa în jos pe masa de joc.

„NR. 1; BRELAN DE VALEŢI;

„NR. 4: CHINTĂ LA POPĂ;

„NR. 3: FUL DE AŞI CU DECARI;

„NR. 2: CARO. CÎŞTIGĂTOR ÎN SECVENŢA 1 A TURULUI UNU; Nr. 2. VALOAREA POTULUI CÎŞTIGAT: 12 ANI – 8 LUNI – 13 ZILE. CÎŞTIG NET: 8 ANI – 6 LUNI – 10 ZILE. RETUR ÎMPRUMUT: 5 ANI, REST: 3 ANI – 6 LUNI – 10 ZILE”.

Grig tresări violent. Nr. 2 era el. Ochi-i rătăciră o clipă pe cărţile proiectate pe ecranul panoramic de peretele din faţa sa, şi o bucurie sălbatică îi biciui simţurile. Cum de nu observase. Toate cele cinci dreptunghiuri purtau semnul aproape romboidal al caroului. Cîştigase! Şi, chiar din primul tur îi restituise Rianei datoria!

În timp ce cifrele de pe tabelele de afişaj modificau cu iuţeală, chipurile celorlalţi păleau, iar trăsăturile li se schimbau vag, dar perceptibil, în raport cu timpul pierdut. Îndreptîndu-şi trupul pe scaunul cronosintetizator, Grig simţi un efluviu întăritor scăldîndu-i celulele. Erau cei 3 ani şi 6 luni cu care întinerise efectiv. Zîmbi fericit. Jocul începuse să-i placă!

La al cincizeci şi nouălea tur, după fluctuaţii destul de emoţionante, dar nesemnificative, Grig dădu lovitura cea mare cu un banal ful de valeţi. Nr 1 îmbătrînise cu 43 de ani şi, nemaiavînd decît un an în rezervă, fu abandonat, iar jocul care durase 38 de ore, se închise. Ceilalţi doi nu stăteau nici ei mai bine. Slăbănogul pierduse şaizeci şi opt de ani, iar tipul cu ochi bulbucaţi 53.

Grig era virtualul cîştigător a 159 de ani, cîştig ce se materializa rapid în celulele organismului său.

După o oră era deja îmbarcat la bordul unui aerotaxi. Abia aştepta s-o întîlnească pe Riana. Ah, de-ar fi avut acum gravioneta, aşa veche şi extravagantă acum era...

*

Bărbatul ce intra pe uşa vilei „Terra” de pe Paradisse era foarte puţin asemănător celui cei trecuse acum trei zile pragul. Poate doar înălţimea să-i fi fost aceeaşi şi, într-o oarecare măsură, aerul modest cu care privea în jur.

Lania, menajera, se grăbi să-l întîmpine, anunţată de senzorul uşii că Grig Sol, al cărui cod biologic îl identificase, se întorsese. Rămase contrariata în faţa tînărului care o privea zîmbitor de la înălţimea celor doi metri ai săi. Bănuind o eroare a senzorului, întrebă circumspectă:

— Pe cine căutaţi?

Omul rîse, o apucă de mijloc şi, săltînd-o ca pe un fulg, o aruncă în văzduh pentru ca apoi s-o prindă în braţele sale viguroase.

— Dacă nu mă înşel, spuse el, înveselit de spaima androidei, sînt Grig Sol şi această vilă îmi mai aparţine

vreo două ore. Cheam-o imediat pe Riana şi fă legătura cu oficiul de stare civilă. Ah, era să uit, adaugă el conspirativ, fă-mi rost de o sticlă de şampanie veritabila. Nu mă uit la bani!

— Dar..., nu ştiţi nimic? întrebă încă buimăcită androida. Riana Ril a fost arestată ieri la prînz, pe cînd încerca, împreună cu un alt android, să evadeze în spaţiu. S-a folosit de cartela dumneavoastră de identificare pentru a vă determina gravioneta să i se supună, dar aceasta i-a descifrat natura androidă şi a alertat echipajele de securitate planetară.

Cei doi impostori au fost de dezintegraţi, iar lotul de androizi de tip Ril a fost retras pentru teste suplimentare.

Urletul sălbatic al lui Grig se contopi cu zgomotul produs de vaza de porţelan peste care căzu leşinat.

*

Prin fata ochilor închişi ai lui Grig se derulau imagini recente. Şi faţa lui zîmbea de cîte ori îşi amintea zîmbetul ei şi se întrista cînd revedea ochii de clorofilă înecaţi în lacrimi.

„Mai există o şansă”, îi spusese ea gîndindu-se, probabil, la cu totul altceva decît înţelesese el.

N-avea de unde să ştie că va nimeri peste o gravionetă care, deşi îmbătrînită în serviciul lui Grig, sau poate tocmai de aceea poseda o mare doză de loialitate şi

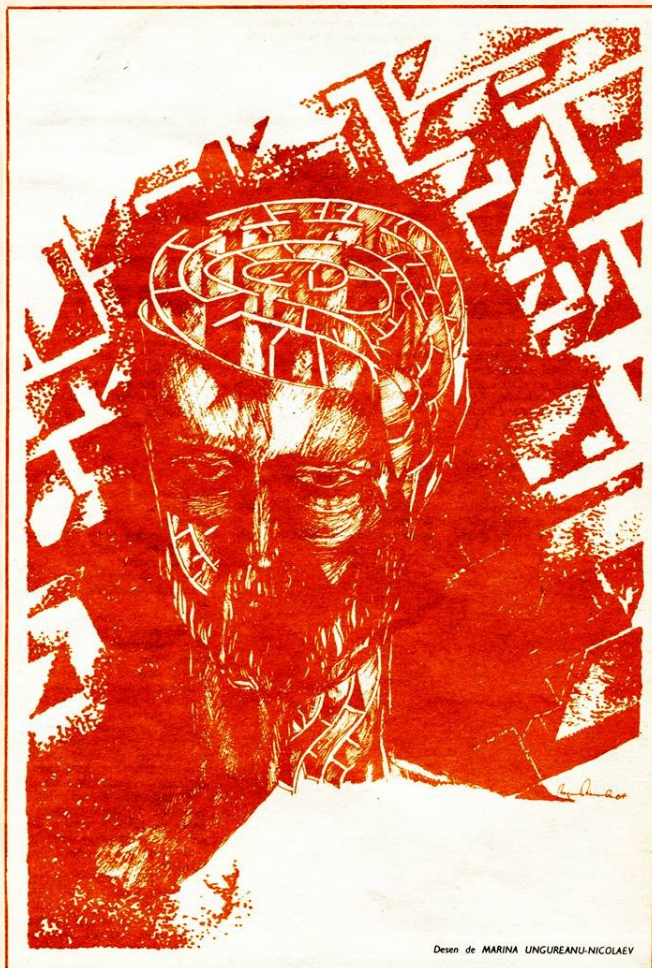
un şi mai mare procent de orgoliu. În calculele Rianei, gravioneta era doar o unealtă lipsită de personalitate pe care o putea folosi cu ajutorul cartelei de identitate obţinute în schimbul celor cinci ani cu care-l împrumutase pe Grig.

În concepţia ei, schimbul era echitabil: fericirea, undeva departe de oameni, contra şansei lui de a-şi recîştiga tinereţea.

O tinereţe acum inutila şi împovărătoare.

„SE ÎMPART CĂRŢILE” anunţă monoton o voce metalică, impersonală.

Gris tresări, oftă şi deschizînd ochi privi absent cele cinci dreptunghiuri de roplast din faţa sa.

Desen de MARINA UNGUREANU-NICOLAEV